

РЕШЕНИЕ

№ 6629

гр. София, 05.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 30.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Стоянова

ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова

Луиза Христова

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Николова, като разгледа дело номер **9326** по описа за **2012** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1, изр. II от ЗАНН.

С решение от 29.06.2012 г. по НАХД № 16104/2011 г., Софийски районен съд, НО, 122 състав, е изменил наказателно постановление (НП) № 23-2302650/ 29.03.2011 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С., с което на [фирма], в качеството му на работодател, е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв., на основание чл. 416, ал. 5 от КТ, във връзка с чл. 414, ал. 1 от КТ, за нарушение на чл. 146, ал. 2, т. 1 от КТ. СРС е счел нарушението за маловажно като е приложил чл. 415в от КТ.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област”, с която се моли да бъде отменено решението на СРС като неправилно и незаконосъобразно. В съдебно заседание касационният жалбоподател, не се явява и не се представлява.

Ответникът, чрез пълномощника си моли жалбата да бъде отхвърлена и да се остави в сила решението на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да постанови решението си, районния съд е събрал като доказателства по делото

показанията на свидетелите Е. и В., писмените доказателства, представени с наказателното постановление, и е изслушал съдебно-счетоводна експертиза относно положения извънреден труд от Е. Г. И. – служител на [фирма] през месец декември 2010г.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите констатации на първоинстанционния съд.

На 09.02., 15.02., 18.02., 23.02. и 25.02.2011 г., е извършена проверка от служители на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С., за спазване на трудовото законодателство в обект – магазин за хранителни стоки, находящ се в [населено място], [улица]до [жилищен адрес] стопанисван от [фирма]. Установено е, че [фирма], в качеството му на работодател, е възложило на лицето Е. Г. И., назначен на длъжност „продавач” в дружеството, да полага извънреден труд за м. декември 2010 г. с продължителност от 60 часа, при законоустановен максимален брой от 30 часа.

За извършената проверка е съставен протокол, като за отстраняване на констатираните нарушения са дадени задължителни предписания. На 28. 02. 2011 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение, връчен на същата дата на нарушителя срещу подпис. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не са постъпили писмени възражения. Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и обжалваното НП № 23-2302650/29.03.2011г., от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С..

При тази фактическа обстановка настоящият състав споделя констатациите на СРС, че е осъществен състава на конкретното административно нарушение. Правилно на базата на събраните в хода на административнонаказателното производство писмени доказателства и свидетелските показания на актосъставителя Е., е установено извършеното нарушение на чл. 146, ал. 2, т. 1 от КТ.

Видно от приетите по делото основно и допълнително заключение на ССЕ, лицето Е. Г. през месец декември 2010 г. е започнал да престира работна сила от 15.12.2010г., като за периода 15.12.-31.12.2010г. е работил дванадесет дни, в които е отработил дванадесет нормосмени с продължителност от 12 часа. Положеният от него труд е общо в размер на 148, 576 часа, от които 96 часа нормовреме за 12 дни при осем часов работен ден и 52, 576 часа извънреден труд.

Съгласно чл. 146, ал. 2, т. 1 от КТ, продължителността на извънредния труд не може да надвишава 30 часа дневен или 20 часа нощен труд през 1 календарен месец. Независимо, че по делото е представена молба от Е. Г. до управителя на дружеството - работодател, със съгласието му да полага извънреден труд, това не се отразява на извършеното нарушение.

Според настоящата касационна инстанция, изводите на СРС за маловажност на извършеното нарушение са неправилни и незаконосъобразни. Нормата на чл. 144 от КТ, по изключение допуска полагане на извънреден труд, но не дерогира прилагането на ограниченията за максималната му месечна и годишна продължителност за един работник, въведени с чл. 146 от КТ, тъй като извънредният труд по принцип е забранен. Желанието на работника да полага извънреден труд, освен че не сочи предпоставките за полагането му по чл. 144 от КТ, не дерогира и разпоредбите за максималната му продължителност. Доколкото безспорно е установено превишаване на разрешения брой часове извънреден труд е налице нарушение на закона и контролните органи на инспекцията по труда са приложили правилно закона.

Разпоредбата на чл. 415в от КТ в редакцията на текста към момента на извършване на нарушението – ДВ, бр. 58 от 2010 г., урежда привилегирован състав на отговорност за нарушение, което може да бъде отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в кодекса, и от което не са произтекли вреди последици за работници и служители. Достатъчна е обективната възможност нарушението да бъде отстранено, независимо по чия инициатива това би било направено. В случая се касае за формално нарушение, което не може да бъде отстранено след установяването му, освен занапред. По отношение на положения обаче към момента на съставяне на АУАН извънреден труд, нарушението е неотстранимо. Поради формалният характер на нарушението от него не е необходимо да са настъпили вредни последици. Достатъчен е факта на неговото извършване. Дори и положенията извънреден труд да е бил заплатен, това не прави нарушението маловажно и не е основание за неговата преквалификация по чл. 415в от КТ.

При така установеното, касационният съд намира, че подадената касационна жалба е основателна, а решението на СРС – незаконосъобразно и неправилно.

Водим от горното и на основание чл. 222, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град, XIV касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 29.06.2012 г. по НАХД № 16104/2010 г., на Софийски районен съд – НО, 122 състав.

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 23-2302650/ 29.03.2011 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С., с което на [фирма], в качеството му на работодател, е наложена имуществена санкция в размер на 1 500 лв., на основание чл. 416, ал. 5 от КТ, във връзка с чл. 414, ал. 1 от КТ, за нарушение на чл. 146, ал. 2, т. 1 от КТ.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.